

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၇၊ ဝဇ္ဇ နှစ်၆၂၃၃၈

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၉ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

မြင့်မောင်ကျော် (၀၉၅၁၁၆၃၂၅)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်စိုလ်စိုလ်(နှန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

KKH (၀၉၂၅၀၄၄၈၈၁၁ ၊ ၀၉၂၆၁၅၅၉၉၉၆)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ ကျပ်

ဆေးဆေး

တစ်ဘဝဒဏ်ရာ ၊ ဆေးဆေး

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၁၉

စာ ၂၀၂ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) တစ်ဘဝဒဏ်ရာ

တစ်ဘဝအတွက်

မေ့မိမိ

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၄၈)

အမှတ်တရ

စာရေးခြင်း၏ အနှစ်သာရဟူသည် ကျွန်မအတွက်တော့ ‘စိတ်လိပ်ပြာလွတ်လပ်ခြင်း’ ကို အပြည့်အဝပေးသည့် ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဖန်တီးရေးဖွဲ့လိုသောစာများနှင့် မွေ့ပျော်ရချိန်သည် စိတ်ကိုလိုသလို မွေးယူ၍ရသော၊ ကျွန်မ မြတ်နိုးသော နာရီစက္ကန့်များပင်။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လက်သင့်မခံချင်သည့် စာရေးခြင်း၏ အခြားတစ်ဖက်သော စိတ်လိုအပ်သည်လည်း ကျွန်မ၌ ရှိနေပါသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အံ့ဖွဲ့ခိုဝင်နေသော စိတ်တွင်းဝေဒနာများသည် စကားလုံးများအဖြစ် သွန်ထုတ်ပစ်မှ မူလစိတ်အနေကို ပြန်ရသည့် ကာလများရှိခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ‘တစ်ဘဝဒဏ်ရာ’ သည် ထိုကာလများကို လွန်မြောက်ကျော်လွှားလို၊ လွတ်လပ်လိုလှ၍ ဖွဲ့ဆိုမိသော ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်ပါသည်။ နာကျင်ခက်ခဲလှသော စိတ်အတွင်းတစ်စကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ရသော်ငြား ဆွဲငင်တုပ်နှောင်လွန်းလှသည့် ရင်တွင်းဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်ရန်အလို့ငှာ ဤ ‘တစ်ဘဝဒဏ်ရာ’ ကို ကျွန်မ ဖွဲ့ဆိုပါသည်။

သက်ရှိ မည်သူတစ်ဦးကိုမျှ မရည်ရွယ်သောဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ၊ အချက်အလက် တစ်စုံတစ်ရာ အားနည်းခဲ့သည်ရှိသော် စာရေးသူ ကျွန်မ၏ လိုအပ်ချက်သာဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုအပြီး စာရှုသူ၌ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ခံစားတွေးမြင်စွာကျေနပ်ရခြင်း၊ မနှစ်သိမ့်စွာ ငြင်းဆန်လိုခြင်း စသော ဆိုးကောင်းနှစ်တန် စိတ်သန္တာန်၏ လက်ခံနိုင်မှုသည်လည်း စာရှုသူ၏ အခွင့်အရေးသာဖြစ်ပါကြောင်း လေးလေးစားစားဆိုပါရစေ။

ဆေးဆေ

တစ်ဘဝဒဏ်ရာ

ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်ကလေးတစ်ခုသာ ကျန်သည်အထိ အခန်းတွင်း အလင်းရောင်များ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နောက် သက်လယ်၏ မျက်လုံးများကို အမျိုးသမီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရွရွထိပိတ်ပေးသည်။ မြင်လွှာကွယ်သည်နှင့် အသက်ရှူသံပေါ်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသော သက်လယ်ကို နှစ်သိမ့်ဟန် ဆံစများကို တစ်ချက် ဖွဖွပွတ်သပ်သည်။ သက်လယ်၏ မျက်ခွံလေးတွေ တဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်ကို အမျိုးသမီးက တစ်ချက်သာသာတို့ထိရင်း စိတ်အာရုံကိုစုဖို့ လေသံမျှနှင့် အချက်ပေးသည်။ အာရုံစုရန် ကြိုးစားနေသည့် သက်လယ်၏ မျက်ဝန်းအရိပ်မှာ မျက်လုံးဖွင့်ထားစဉ်က တောက်လျှောက်ကြည့်နေမိသည့် ဗေဒါရောင်ဇာခန်းဆီးစ ရှည်ရှည်များ ယိမ်းထိုးနေသည်။ ထို့နောက် ခန်းဆီးလွတ်နေသည့် ပြတင်းမှန်နောက်မှာ လေယူရာယိမ်းနေသည့် နီလွင်သော ဂျီဂျက်လာပန်းရိုင်းများကိုပါ မြင်လာတော့ သက်လယ်က မျက်လုံးကို အားစိုက် စုံမှိတ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချမိသွားသည်။

အမေ့ခြံထဲက ကြယ်တာရာပန်းတွေနှင့် တူလှသည့် မြေပေါ်လေ
ထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝဲနေသော ဂျီဂျက်လာ နွေဦးပန်းကလေးတွေ...။
အမျိုးသမီးက သက်လယ်၏ စိတ်စုစည်းနိုင်မည့်အချိန်ထိ ငြိမ်ကာ စောင့်
ကြည့်နေသေးသည်။

“မိန်းကလေးကို သုံးမိနစ်အချိန်ပေးပါမယ်။ အာရုံကို အသက်ရှူ
နေတဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်မှာသာ ထားပြီး ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပြီးရင်
တော့ ကြားတဲ့အသံ၊ ရတဲ့အနံ့နောက်မှာသာ မိန်းကလေးစိတ်က တည်နေ
နိုင်တဲ့အထိ စိတ်အာရုံကို ထိန်းပါ။ ကိုယ့်ကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပြီး
မိန်းကလေးရဲ့နာကျင်စရာကို မျှဝေပါ”

ချိုရှသော အမျိုးသမီး၏အသံ ဆုံးသည်နှင့် သက်လယ်၏ အသက်
ရှူသံကိုပင် သဲ့သဲ့ပြန်ကြားရသည်အထိ အခန်းက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

သုံးမိနစ်...။ ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ဖြင့် အာရုံသိမှတ်ခြင်းသည်
သက်လယ်အတွက်တော့ စိတ်အာရုံမှန်သမျှ ပျောက်ကွယ်၍ နှလုံးအိမ်မှာ
ငြိတွယ်သည့် နာကျင်စရာသို့သာ ဦးတည်သော တဒင်္ဂများစွာကို ဖြစ်စေ
သည်။

“ပိုးလုံးလေး...”

နာမည်တစ်ခုသည် သက်လယ်ရင်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာကာ နှလုံး
အိမ်က တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည်။ သုံးနှစ်တာဟူသော အချိန်ကာလ
များ၊ တစ်မြေရပ်ခြားဟူသည့် အသွေးမတူ အရောင်မတူ ကောင်းကင်ပါ
မတူဟု ဇွတ်တင်းကာ ဝန်းကျင်ဆန်းများမှာ နာကျင်ရသမျှ ဝင်စားပြောင်းလဲ
လိုမှုသည် သက်လယ်အတွက် မည်သို့မျှ အရာမထင်နိုင်သေး။

“သုံးမိနစ် ပြည့်သွားပြီ။ မျက်ရည်တွေ တောက်လျှောက် ကျနေခဲ့
တာပဲ။ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် စိတ်အာရုံက ရှေ့ကို သွားနေတာ ရပ်ရပါ
မယ်”

အမျိုးသမီးက သက်လယ်၏ မျက်ရည်များကို ဖွဖွသုတ်ပေးပြီး
အေးစိမ့်မွှေးပျံ့သည့် အဝတ်နုဖြင့် မျက်လုံးပေါ် လွှားအုပ်သည်။ စမ်းရေစီး
သံတိုးတိုးကို တဖြည်းဖြည်း မြှင့်ကာကူးသွားသော စန္ဒရားသံသက်သက်
ဂီတသံသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ပေါ်လာသည်။ အမျိုးအမည် ခွဲရ

တစ်ဘဝဒဏ်ရာ

ခက်သော ချိုချိုအေးအေး ပန်းရနံ့သည်လည်း သက်လယ်စိတ်ကို အနည်းငယ် နေသာသွားစေသည်။

အမျိုးသမီးက သက်လယ်၏ နားထင်နှစ်ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ ထိသပ်ပေးသည်။

“ကဲ... အခု ကိုယ်က မိန်းကလေးနောက်ကို လိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး အာရုံဝင်စားမှု မှန်သမျှမှာ မိန်းကလေး ဦးတည်ချင်တာက ဘာဖြစ်မလဲ။ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ...”

ဘာဖြစ်မလဲ...။ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ...။

အမျိုးသမီး၏ အသံရှုတတက သက်လယ်နားစဉ်ကို ပဲ့တင်ထပ် ရိုက်ခတ်သွားတော့ ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်အောင် မျက်နှာချိုပြုံးသည့် ကလေးငယ်က အာရုံမှာ ထင်ရှားလာသည်။

“ပိုးလုံးလေး...”

“ပိုးလုံးလေးက ဘယ်သူလဲ။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ဘာလဲ”

“ကိုယ့်မောင်လေးပါ။ သူ သေသွားပြီဆိုတာကို ယုံချင်ပြီ။ ပြီးတော့ သူ သေမယ်ဆိုတာကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုသိပြီး သူ့သက်တမ်းကို ဆန့်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေး ရှိခဲ့လျက်နဲ့ ကိုယ်လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ တောက်လျှောက်ထင်နေတယ်။ အဲဒါက ဥပါဒါန်ဆိုတာ ကိုယ်သိလျက်နဲ့ မလွှတ်မြှောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အိုး...”

အမျိုးသမီးသည် အာမေဇွိုတ်သံ မသဲမကွဲ ပြုရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ လူမှုအကျိုးပြု Non Profit Organazation တစ်ခုဖြစ် သည့် Mental Care ကို ဝန်ထမ်းကျန်းမာရေးအာမခံကတ်သုံးကာ ဆက် သွယ်စာရင်းပေးခဲ့ စဉ်ကတည်းက သက်လယ်အတွက် ထောက်ပံ့ပေးမည့် ဆရာမကို တိနာ အမည်ရှိ သည်အမျိုးသမီးအား ရွေးခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အမေရိကန်အမျိုးသမီးသည် ဘူတန်နိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို အထူးပြု လေ့လာခဲ့သည်ဟု ကိုယ်ရေးအချက်အလက်မှာ သက်လယ် တွေ့ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

“အိုကေ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့ မှတ်မိနိုင်သမျှ အပေါင်း

လက္ခဏာဆောင်မှုတွေကို အရင်ပြောကြည့်ရအောင်”

ဂီတသံသဲ့သဲ့ကြားမှာ အမျိုးသမီး၏ အသံရှုရှ ဦးဆောင်ရာ နောက်သို့ စိတ်လိုလက်ရ နှစ်မျောသွားသည့် သက်လယ်၏ အာရုံက ပိုးလုံးလေးဆီ ပြေးနေသည်။

“ကိုယ့်အသက် နှစ်နှစ်ခွဲတိတိမှာ ပိုးကလေးကို မွေးခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကလေးဘဝကတည်းက လူတွေ အများကြီးရဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှတ်ချက်က ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ။ သင်လွယ်၊ တတ်လွယ်တာ ဂဏန်း အများကြီးမှတ်မိတတ်တာ၊ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်တွေ တောက်လျှောက်ပြောတတ်တာကို ကြည့်ပြီး လူတွေ သတ်မှတ်တာက သူတို့အမြင်ဆိုရင် ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ကို မောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကနေ မှတ်ကျောက်တင် တတ်တယ်။ ဟုတ်တယ် သာမန်နှစ်နှစ်ခွဲကလေးတွေ မမှတ်မိနိုင်တာမျိုးကစ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ဟာ ပိုးကလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်စွဲမြဲခဲ့တယ်။ သူ မွေးစက ပန်းရောင်ခြင်ထောင် ဝိုင်းဝိုင်းလေးဘေးမှာ နေတိုင်း ဝမ်းပန်းတသာ ထိုင်လို့ ထိချင်ကိုင်ချင်စိတ်နဲ့ အသည်းတယားယား ထိုင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကစ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်မှာ စွဲနေခဲ့တယ်။ သူ မွေးဖွားလာခြင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်စေခဲ့တယ် ဆိုရင် သူ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းအားဖြင့်လည်း ပိုင်ဆိုင်ရာ ဘာတစ်ခုမှ မမြဲမြဲတဲ့ လောကဓမ္မအကြောင်း ပိုးကလေးက ကိုယ့်ကို သင်ပြသွားခဲ့တာပဲ...”

အခန်း၏ သိပ်သည်းတိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် သက်လယ်၏ စိတ်စေတသိက်များ တလွင့်လွင့် မျောနေစေသည့်နောက်မှာ အမျိုးသမီး၏ ခွန်းထောက်စကားတို့က သက်လယ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ အာရုံညွှတ်ရာ စိတ်ရေယာဉ်ကြောကြောင့် လှိုက်မောသော ခံစားချက်သည် သက်လယ်ကို ပိုးလုံးကလေး တည်ရှိခဲ့ဖူးရာ နှစ်ကာလများဆီသို့ တရိပ်ရိပ် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

အပိုင်း (၁)

နှစ်ကာလများ

(၁)

၁၉၈၉။

ပုန်းညက်ပန်းရနံ့များ ဝေ့ဝဲမွှေးမြသော ဇွန်လ၏ မနက်ခင်းသည် မိုးတဖွဲဖွဲအောက်မှာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပန်းရောင်ဇာခြင်ထောင် ဝိုင်းအတွင်းရှိ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို မမှိတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေသည့် နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ် သက်လယ်ကလေးကို နန္ဒင်းဝါဝါအမေက ချစ်စနိုးပြီးကြည့် သည်။ အမေ့ခြေရင်းရှိ နန္ဒင်းတက် တစ်စနှင့် သံပြားခင်း မီးပုံငယ်ကြောင့် အခန်းမှာ နန္ဒင်းနံ့လှိုင်နေသည်။

“မောင်လေးကိုချစ်လား”

နွမ်းလျဟန်မိခင်က လဲလျောင်းနေရာမှ တိုးတိုးလေးမေးတော့ သက်လယ်ကလေးက ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ပြ သည်။

‘မောင်လေးကိုကြည့်ဖို့ မီးနေခန်းထဲဝင်ချင်ရင် အသံမထွက်ရဘူး’ ဟူသည့် အဘွားဖြစ်သူ၏ အပေးအယူကို ဂရုပြုနေရသော သက်လယ် ကလေးသည် လှောင်လှောင်အိုက်အိုက် အခန်းလေးထဲ ဝင်လာရတိုင်း

အသံတီးတိုးမပြုရဲဘဲ မောင်ငယ်လေးကို ထိလို ကိုင်လိုစိတ်နှင့် တအစ်အစ် ဖြစ်ရတတ်သည်။ အမေသည် သားလား သမီးလား မသိရသေးသည့် ဒုတိယကိုယ်ဝန်ဆောင်ရစဉ်ကတည်းက သမီးဦးသက်လယ်၏ ကြင်နာတတ်ပုံကို သတိရသည်။ အဆော့ကြမ်းသည့် သမီးကလေး၏ ခြေထောက်နှင့် ကန်ကန်တတ်သော အမေ၏ ဝမ်းကြာတိုက်မှာ နာကျင်တတ်သော ကလေးသေးသေးလေး ရှိနေသည်ဟူသော မိခင်ပြောစကား နားထောင်ပြီး သမီးက မျက်လုံးကလေး မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ထို့နောက် သမီးကလေးအနာတရဖြစ်တိုင်း အမေပြုစုပေးနေကျအတိုင်း အဝတ်ဖြူတစ်စနှင့် အာဠေယူကာ မိခင်ဝမ်းဗိုက်စူပုံပုံကို ညှစ်ပြုဟန် ကြိုးစားရှာသည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်း ခုန်ပေါက်ဆော့တတ်သူ သမီးကလေးက ထိုနေ့မှစ အမေဗိုက်ကို ဖွဖုတ်ကာ အိပ်ပျော်သွားတတ်တော့လည်း အမေမှာ ချစ်သနားစိတ်နှင့် မျက်ရည်ဝဲရသည်။

“ဟော့... မိလယ်ကလေး အိပ်သွားရှာပဟဲ့။ သနားစရာ ငါ့မြေးမလေး။ ညဘက် ငါ့နို့ပိန်လေး လာလာစမ်းပြီး အမေကို ရှာတတ်သေးတာ။ သူ့မောင်ကလေးလည်း ချစ်ရှာလိုက်တာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီပူပူလောင်လောင် အခန်းထဲပဲ ဝင်ချင်တာ”

သစ်စေးသုတ်သစ်သားဘီးစိုက်ဆံထုံးနှင့် အဘွားသည် မောင်ငယ်လေး၏ ခြင်ထောင်ဝိုင်းဘေးမှာ ခြေလက်ကားယား အိပ်ပျော်သွားသော မြေးမကလေးမျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ငါ့အကြိုက် ကြာပန်းခိုင် သောကြာနေ့မှာ မွေးလာတော့ ငါ့မြေးမလေးက ဘယ်လောက်အေးလိုက်သလဲ။ ဒီဂဠုန်လေးကတော့ ဘယ်လိုလာဦးမယ်မသိဘူး။ ဟို ဂဠုန်ဒေါသအိုးတစ်ကောင်နဲ့တောင် ဒီလောက်စိတ်ညစ်ရတာ။ နောက်ထပ် နာရီဝက် အောင့်အည်းနေလိုက်ရင် ကျားကလေး ဖြစ်ရမယ့်ဟာကို အဖေနဲ့အတော် တူချင်တဲ့ကောင်။ ချောတာတော့ အတော်ချောတာဟဲ့ အထွေးရဲ့”

အမေသည် မြေးမကလေးအပေါ်တော့ မီးနေခန်းထဲ ဝင်လျှင် စကားမဆူရ ကန့်သတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် စကားများနေသည့် ယောက္ခမဖြစ်သူကို ပြီးပြီးကလေးသာ ကြည့်နေနိုင်သည်။ မြေးမကလေးကို ပွေ့ချီကာ အဘွား ထွက်သွားတော့ အမေက အဘွား ပြောသွားသည့် ဂဠုန်ကလေး

မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ အိပ်ပျော်နေသော သားငယ်လေးက တကယ်ပဲ အဖေလို ဒေါသအိုးကလေး ဖြစ်လာမှာလား တွေးရင်း အမေမှာ လင်သားဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ ဇနီးသည် မီးဖွားချိန်ခဏ ကလေးမြို့ရှိ အတွားအိမ်ပို့ကာ အလုပ်ခွင်မှာ ခေါင်းစိုက်နေမည့် အဖေသည် မွေးပြီးစ သားငယ်လေးကို မြင်လိုစိတ်နှင့် မိုးချုပ်လျှင်တော့ မြို့သို့ ပြန်ဝင်တတ်သည် ပင်။ ၁၁ မိုင်ဝေးသော ရွာငယ်က အလုပ်ခွင်နှင့် မြို့သို့ စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေတတ်သည့် လူဖြောင့်စိတ်တို့ အဖေသည် သူ့စိတ် နှင့် မတွေ့လျှင် အသံလုံးကြီးကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကာ တပည့်လက်သားတွေ နေရာမရှိအောင် ဒေါသကြီးတတ်သူ။

အမေ တွေးတောခိုက်မှာပင် ခြံထဲဝင်လာသည့် စက်ဘီးဘဲလ်သံကို ကြားရသည်။

“သမီးရော”

သမီးချစ်အဖေ၏ ရောက်မဆိုက် မေးမြန်းသံ။

“အိပ်သွားပြီ။ တစ်နေကုန် မောင်ငယ်အနားက မခွာဘူးလေ။ အိပ်သွားမှ အမေအခန်းထဲ ရွှေ့ရတယ်။ ဒါက ဘာတွေတုံး”

အတွား၏ ခပ်စာစာ အသံကိုလည်း အမေကြားရသည်။

“စပါးကြီး အဆီ”

အဖေက တုံးတိတိဖြေရင်း စက်ဘီးခြင်းထဲမှ ထုတ်ယူလာသည့် ပုလင်းတွေကို နံရံကပ်မီရိုထဲ နေရာချသည်။

“အမယ်လေး... ဟိုတစ်ခါလို အတုံးအတစ်တွေ ရောက်လာပြန် တာလား။ ကျောစိမ့်လိုက်တာ”

သည်တစ်ခါ အတွားအသံကိုတော့ အဖေ စိတ်တိုသွားဟန် ခပ် ဆတ်ဆတ် အော်သည်။

“လျှောက်မေးပြန်ပြီ။ ပြီးရင် အမေပဲ စပါးကြီးအဆီက ဆေးဘက် ဝင်တာနဲ့ လိုချင်တာ မဟုတ်လား”

လှေကားလေးထစ်ဆင့်ကို တက်လာသည့် ခြေသံဆုံးတော့ မီးနေ ခန်းဝမှာ အဖေမျက်နှာပေါ်လာသည်။

“ဖေ့သားကြီး”

အိပ်နေသော သားကလေးမျက်နှာပေါ် ငုံ့မှိုးကြည့်ရင်း ခပ်ကျိတ်

ကျိတ် အသံနှင့် အဖေရေရွတ်သည်။

“အမေနဲ့ အစ်ကို ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အမေအမေးကို အဖေက စိတ်ညစ်ညူးဟန် မျက်နှာညိုသွားသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ရေသွားချိုးဦးမယ်”

ပြောရင်းပင် အဖေက အခန်းပြင် သုတ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားတော့ အမေ သက်ပြင်းချသည်။

အမေ မျက်လုံးထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့်နှစ် မိုးရာသီမြင်ကွင်းကို မြင်လာတော့ ခေါင်းခါယမ်းပစ်ရသည်။ မိုးမြီဒယ်တစ်အိုးစာအပြည့် အဆီထုတ်ရန် သယ်လာသည့် ကြိုးနှင့် လျှိုထမ်းလာပို့ကြသော စပါးကြီးမြွေ အတုံးအတစ်များ။ ရုတ်တရက် မြင်မြင်ချင်း လန့်အော်မိပြီး ခေါင်းချွေးစေးပြန်အောင် နှလုံးတုန်ကာ အမေမှာ ဖျားနာခဲ့သေးသည်။ အမေတို့ခြံထောင့်က ရပ်ရွာ လူကြီးပိုင် ထိတ်တုံးမှာ ဒဏ်ချခံထားရသည့် စပါးကြီးမြွေ သတ်ခဲ့သူ လူငယ်ကတော့ မပိုင်ဆိုင်ရတော့သည့် မိုးမြီဒယ်ထဲက အသားတစ်တွေကို တငေးငေး တရီရီ ကြည့်နေသည်။ မိုးရာသီမို့ တဝေါဝေါ ရေစီးကြမ်းသည့် မြစ်သာမြစ် အထက်ရွာတွေဆီမှ မျောလာသော မြွေနောက် ရေဆုံးရေဖျား လိုက်လာသူ မြွေပစ်သမားလူငယ်က အဖေအုပ်ချုပ်ရသော သာယာကုန်း နယ်မြေရောက်မှ ကုန်းပေါ်တက်လာနိုင်သည့် မြွေကို ပစ်ဖမ်းခဲ့သည်တဲ့။ တူမီးသေနတ်တစ်လက်နှင့် ဧရာမမြွေသေအတုံးအတစ်များ လက်ဝယ်မိချိန်မှာ သစ်တောနှင့် လက်နက်ဥပဒေဖြင့် လူငယ်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ဖမ်းရာပါပစ္စည်းများ အမြဲသယ်သွားရဲကြပေမဲ့ မြွေသေအတုံးအတစ်များကို သယ်သွားဖို့မဝံ့သော မြို့အာဏာပိုင်များအတွက် အဖေ့ခြံကျယ်မှာသာ မြွေဆီထုတ်ကြခြင်းပင်။

အမေသည် နှလုံးမသာယာဖွယ် မြင်ကွင်းကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ဖို့ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားရသည်။

သို့ပေမဲ့ မီးဖိုခန်းဆီမှ အဖေစားဖို့ ထမင်းစားပွဲ ပြင်နေဟန်ရှိသော အဘွား၏ အသံစာစာကို ကြားနေရသေးသည်။

“မအေက မကြိုက်လို့ ပြောမိရင် သဟောက်သဟမ်းက လုပ်ချင်သေးတာ။ စကားကို ကောင်းကောင်းပြန်ပြောတယ် မရှိဘူး။ တော်သေးတာပေါ့။ အထွေးကို ငါ မရမက မြို့အိမ်ခေါ် ကလေးမွေးခိုင်းလို့။ သူ့သဘော

အတိုင်းသာဆို ရွာခြံတင် သူနာပြုခေါ် မွေးချင်သေးတာ။ ပြီးရင် သူ့ကောင်စီ လူကြီးအလုပ်က အမှုပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ အထွေး မကြားဝံ့၊ မမြင်ဝံ့တာတွေက ရောက်လာဦးမှာ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးသန့်သန့်သာ အာရုံ စိုက်လုပ်စေချင်လည်း အဲဒီရပ်ရေးရွာရေးတွေနဲ့ အမြဲရှုပ်နေတာ ငါ တကယ် မကြိုက်ပါဘူးအေ”

သားကလေးမွေးပြီး တစ်လပြည့်မြောက်ချိန်တွင် အဘွားနှင့်အတိုက် အခံပြုကာ အဖေက အမေ့ကို သာယာကုန်းခြံသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မီးဖွားခွင့်ပြည့်သည်အထိ မြို့အိမ်မှာ အဘွားက နေစေချင်ပေမဲ့ အမေ ကိုယ်တိုင် ရွာသို့ ပြန်ချင်နေသည်။ မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမ အမေ သည် တာဝန်ထမ်းရာ ရွာကျောင်းနှင့် ဝေးဝေး၌ ရက်ကြာအောင် မနေနိုင် သူပင်။ သက်လယ်ကတော့ မြို့အိမ်က အမေ နှင်းမီးလှုံရာ လေလုံပိတ် အခန်းငယ်ကို မုန်းလှသူ။

မြို့အဝင် ပဲခိုင်းရပ်က အဘွား၏ ညောင်ညိုရိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သည် မျက်နှာစာဆိုင်နှင့် အနောက်ဘက်အိမ်ငယ်အပြည့် မြေလွတ်မရှိအောင် ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ အဘွား၏ အတူနေသမီးကြီး မိသားစုပါရှိ၍ လူတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်မို့ အမေလည်း စိတ်ညစ်ညူးသည်ပင်။ သက်လယ်ကတော့ ရွာခြံ၏ တပြန့်တပြူး မြေပြင်ကျယ်ပေါ်မှာ မောင်လေးက အခုပင် တွဲဖက် ဆော့နိုင်တော့မယောင် အတွေးဝင်ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ပျော်မြူး၍ ရွာပြန်ခရီးစခဲ့သည်။

မြစ်သာမြစ်ဘေးက အဖေ့ ခြံကျယ်သည် ရွာနှင့်လည်း အနည်းငယ် လှမ်းသေးကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားလမ်းတစ်ဖက်တွင်တော့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည့် ဘုန်းတောင်ရှိသည်။ ရွာခြံကုန်းကမူမှ မျှော်ကြည့်လျှင် မြစ်ဘေးတစ်လျှောက် မြွေလိမ်မြွေကောက်ပြေးနေသည့် အဝေးပြေး ကားလမ်းမကို ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် မြင်နေရသည်။ ကားလမ်းမတစ်ဖက် တောင်တန်းများနှင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတောင်တန်းများက အဝေးမျှော် မြင်ကွင်းထဲမှာ စိမ်းစိုစွာ ဦးတိုက်သွားဟန်သည် မရိုးနိုင်လှသည့် သဘာဝ ပန်းချီ တစ်ချပ်နှယ်။ အရှေ့ခပ်ဝေးဝေးမှာ အဖြူရောင် ဘုန်းချောင်းတံတား ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘုန်းတောင်ကိုမြစ်ဖျားခံကာ သာယာကုန်းရွာကို ဖြတ်စီးသည့် ရွာလယ်မှ ဘုန်းချောင်းက မြစ်သာမြစ်ထဲ စီးဝင်နေသည်။

ရွာအပြင်ရှိ သည်မြစ်ဘေးခြံကျယ်ကို သက်လယ်မွေးပြီးချိန်မှ အဖေက ဝယ်ယူပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာခြံရောက်ရောက်ချင်းပင် အဖေမွေးနှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် သံမဏိ၊ မိုက်ခဲတို့နောက်လိုက်ကာ သက်လယ်ကလေး တောက်တောက်ပြေးဆော့သည်နှင့် အဘွားက ‘တောသူမလေး ပျော်ပါပြီတော်’ ဟု မျက်စောင်းဝင့်သည်။ အဘွားသည် ဩဇာမတည်နိုင် ရှာသည့် သားနှင့် ချွေးမနောက်သို့ မြို့မှ ရွာခြံတိုင်အောင် တတန်းတန်း ပါလာခဲ့သေးသည်ပင်။

“ရှေးထုံးဆိုတာ ပယ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး အထွေးရဲ့။ ညည်း ယောက်ျား မောင်ကန့်လန့် အလေးမထားရင်တောင် မိဆိုင်ဖဆိုင်နတ်နဲ့ ပတ်သက်တာကို အထွေးကတော့ အလေးထားစေချင်တယ်။ ဘုရားက လွဲရင် ကျန်တဲ့ကိုးကွယ်မှုက ဒိဋ္ဌိအယူလေးဘာလေး ကြီးကျယ်ပြပြီး တစ်နေ့ နေလို့ ဘုရားတစ်ကြိမ် ဦးမချတဲ့ မောင်ကန့်လန့်တော့ ငါ မပြောတော့ဘူး။”

မြို့ဈေးမှ ဝယ်လာသော ညောင်ရေအိုးအသစ်မှာ သပြေပန်းဝေ အောင် ထိုးရင်း ဇာအနီရောင်နတ်ပန်းစ ပတ်ချည်ပြီးသွားသော အဘွားက အိမ်လယ်ကောင်ထုတ်တန်းတိုင်မှာ ကပ်ရိုက်ထားသည့် နတ်စင်ဟောင်းလေး ရှိ ကျပ်ခိုးတွေကို အဝတ်စဖြင့် သုတ်သည်။ သားငယ်ကို နို့တိုက်နေသော အမေက အဘွားလုပ်သမျှကို အိပ်ခန်းတွင်းမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးရုံသာ ပြုံးရသည်။ အဘွားသည် ပန်းလဲထားသော ရေချိုင့်ပုံးတွင်းမှ ရေကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ ဆော့သော မြေးမငယ်ကို လှမ်းတားရင်း ရေချိုင့်ကို နေရာရွှေ့သည်။

“မိလယ်လေး မွေးတုန်းကလည်း ကလေးအပ်ရင်း အဖေကြီး ကိုးမြို့ရှင် နတ်စင်ကို ငါသေချာပြင်ပေးခဲ့တယ်။ ညည်းတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပန်းအိုးတောင် ကြွက်တိုက်ချလို့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီမယ် အထွေးရဲ့ ငါတို့နယ်က အဖေကြီးအပိုင်ပဲ။ အဖေကြီး စောင့်ရှောက်မှုယူရတာ ဘာများခက်ခဲလို့ ညည်းတို့ ဂရုမစိုက်ကြတာလဲ။ ပန်းလေးလဲ ပေးရုံ၊ ညဘက်မေတ္တာပို့ပြီး အဖေကြီးဆီ ဆုတောင်းမေတ္တာခံယူရုံက ဘာခက်ခဲလို့တုံး။ ဝါဝင်ဝါထွက် မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ လက်ဖက်တစ်ရိုးလောက် ပသရုံနဲ့ တင့်တယ်နေပါပြီအေ။ ငါ ကြပ်ကြပ်မှာခဲ့မယ်။ မိလယ်လေးက ဇာတာကောင်းတဲ့ကလေးမို့ သူ့ အတွက် ဂရုမစိုက်တာ ငါ လက်ခံသေးတယ်။ အခု ငါ့မြေးလေးက နေ့နံကြီး

တဲ့ အဖေနဲ့ နေ့ထပ်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အဖေနဲ့ ဖွားဇာတာခွင်တူ နေတာလည်း ငါ့စိတ်ပူတယ်။ တစ်ခုခုဆို အဖေကံထမ်းရမယ့် ငါ့မြေးလေးကို အဖေကြီး စောင့်ရှောက်မှုဖြစ်မှာ အေရဲ့”

တကွတည်း ရွတ်ရင်းပင် ရေချိုင့်ကို လက်ကဆွဲ၊ သက်လယ်ကို ခါးထစ်ခွင်ချီကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ အဘွား ပြန်ဆင်းသွားသည်။ အမေ သည် နို့ဆွဲရင်း အမေကို တစမ်းစမ်း မော့ကြည့်နေသည့် သားငယ်လေး၏ ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ငေးငိုင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် အစိုးရအလုပ် များတွင် ကျင်လည်ခဲ့သည့် အမေတို့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ကုန်သည်၊ ဈေးသည် တစ်ပိုင်း ယောက္ခမဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက အတွေး၊ အကြံ၊ အလုပ်မှာ ကွာခြားကြသည်ပင်။ မိဘများနှင့် နေစဉ်က ရတနာသုံးပါးအပြင် ကိုးကွယ်ရာမရှိခဲ့သော အမေမှာ အဖေနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်း ယောက္ခမအစီအမံနှင့် နေဝင်မီးပိတ်ပေးရသော အနီရောင်ကန့်လန့်ကာဖြင့် အိမ်ထောင့်မှာထား ကိုးကွယ်ရသည့် အိမ်တွင်းနတ်၊ မိခင်ဖခင်နတ်များနှင့် ထိတွေ့ရသည်။ လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်မြို့သည့် ရှေးအဘွားကြီး၏ ရိုးရာအစွဲ ကို အဖေက ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်ပေမဲ့ အေးချမ်းသူအမေကတော့ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာတတ်သည်ပင်။ သက်လယ်မွေးချိန်မှာ ကလေးအပ် ရင်း အဘွား ထပ်လာထားသည့် ကိုးမြို့ရှင် နတ်စင်ကိုတော့ အဖေပင်မက အမေလည်း သိပ်ဂရုမထားတတ်ခဲ့။ ရွာဦးမှာ နတ်ကွန်းရှိပြီးသားကို အပိုတွေ လုပ်တာပဲ ဟု အဖေ ပြန်ပြောခဲ့သလို အမေလည်း အလေးတမူ ဂရု မစိုက်မိတော့။ ကြွက်တိုက်ချထားသည့် နတ်ပန်းအိုးကို အဘွား မြင်စဉ်က စိတ်ကောက်ကာ မြို့ထပြန်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်ကစ စကားထပ်မဟ တော့သည့် နတ်စင်ကို မြေးကလေးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အဘွားသည် တစ်စခန်းထလာပြန်လေပြီ။ အမေသည် နတ်စင်ပေါ်ရှိ သပြေပန်းအိုးကို ငေးရင်း အဖေကံထမ်းရမည့်သား ဟူသော အဘွားပြောသံကို ပြန်ကြား တော့ သားငယ်လေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေ့ပိုက်မိသည်။

သည်စကားကို အဖေ အိမ်မှာမရှိချိန်တိုင်း အဘွား စိတ်အပူလွန် ကာ နားသွင်းလွန်း၍ အမေ အလွတ်ရနေခဲ့ပြီ။ အဖေနှင့် သားငယ်သည် နေ့နံထပ်ရုံမက မွေးနှစ်အကြွင်းတူ၊ ဖွားဇာတာတူနေသည့်အကြောင်း အဘွားလက်စွဲ ဗေဒင်ဆရာမိတ်ဆွေက စိုးရိမ်ဟန်အပြောသည် အဘွား

စိတ်ဝယ် တစ်ချိန်လုံး ဖိစီးနေစေသည်။

ဝမ်းကြာတိုက် ရောက်စဉ်ကတည်းက မိခင်အပေါ် စဉ်းငယ်မျှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးဖွားလာသည့် ချစ်စရာ ကလေးငယ် သည် သူ့ပယောဂမပါသည့် မွေးဖွားချိန်ကံကြမ္မာကို စိုးထိတ်ရမည်တဲ့လား။ အတွေးဆုံးသည်နှင့် အမေ့မှာ ကောက်ရိုးမျှင် တစ်စပမာ သပြေပန်းအိုး နတ်စင်ငယ်သို့ လက်အုပ်မိုးရင်း စကားတီးတိုးရွတ်မိသည်။

“အဖေကြီးကိုးမြို့ရှင်က သားငယ်လေးကို အနာရောဂါမရှိ သက်ရှည်ကျန်းမာအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်ဆိုရင် သားအဘွားသာမက သားကလေးအမေ ကျွန်မကပါ သားကို အပ်ပါရစေ”

(၂)

၁၉၉၄။

“ကမ္မဘူမိ သုဂတိဟု ဇာတိလူ့ပြည် သန္ဓေတည်လျက် မြန်မာ သက္ကရာဇ် ၁၃၅၁ ခုနှစ်၊ အင်္ဂုလိပီနစ် ၁၁-၆-၈၉၊ နယုန်လဆန်း ၈ ရက် စက်နာရီ ၁၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်၊ မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည့် သတို့သားကို အမည်သညာခေါ်စရာကား အုန်းမြင့်၊ အာယုအသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်င်၊ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃံ”

“အုန်းမြင့်တဲ့ ဟိဟိ ပိုးကလေးရေ... မောင်အုန်းမြင့်တဲ့ နင့်နာမည် က”

ဘုရားခန်းရှေ့ထိုင်ရင်း ထန်းဖူးဇာတာဟုခေါ်သည့် ဖြတ်လက် တစ်ဝါးအရွယ်နှင့် ရှစ်လက်မခန့်ရှည်သော ထန်းရွက်တွင် ကညစ်ထွင်းထား သည့် ဇာတာကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဖတ်နေသည့် အဘွားမိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာ ဦးကျော်စိန်၏ အသံနောက်ဝယ် သက်လယ်၏ တဟိဟိ ရယ်သံထွက်လာတော့ အမေ့မျက်နှာပါ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ အဘွား

သည် သက်လယ်၏ ဂါဝန်စကို လှမ်းဆွဲရင်း အသံမထွက်ဖို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။ အမေ့ကျောင်းမှ ဆရာမလေးအမာက သက်လယ်ကို သူ့နားလာထိုင်ဖို့ လက်ယပ်ခေါ်သည်။ အမေ့ဘေးမှာကပ်ထိုင်ရင်း လက်မှာ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားသည့် ပိုးလုံးကလေးက အစ်မဖြစ်သူ ရယ်ပွဲဖွဲ့သည်ကို သဘောတကျ ဖြစ်ရင်း သက်လယ်ကို ချောင်းကြည့်သည်။

ဦးကျော်စိန်သည် ထန်းဖူးဇာတာဆုံးအောင်ဖတ်ရင်း မောင်အုန်းမြင့်အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်လည်း သံရှည်ဆွဲရေရွတ်ကာ ငွေဖလားထဲမှ သပြေခက်နှင့် ပိုးလုံး၏ ဦးခေါင်းကို တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်သည်။ ပိုးလုံးသည် မျက်လုံးဖွင့်ချည် မှိတ်ချည်ပြုကာ သပြေခက်မှ စဉ်လာသည့် ရေမှုန်များတွေ ရှောင်ရင်းက သူ့ကို သေချာပေါက် ရယ်ပွဲဖွဲ့နေမည့် အစ်မဖြစ်သူဘက် စွေစောင်းကြည့်သည်။ သက်လယ်မှာ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ရင်း ပိုးလုံး ဖြစ်နေပုံကို တခါခါ ရယ်မဆုံးပေ။ အဘွားသည် ကိုးမြို့ရှင်နတ်စင်ငယ်ကို ဦးခိုက်ရင်း မြေးငယ်အတွက် ဆုတောင်းမဆုံးဖြစ်နေသည်။ အမေက ရွတ်ဖတ်ပြီးသွားသော ဦးကျော်စိန်ကို ဧည့်ခံရန် ဆီထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည် ပွဲပြင်မည်ဆိုကာ ဆရာမလေးနှင့်အတူ အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းသွားသည်။

“မိလယ်မလေး ညည်းနာမည်လည်း ဒီဇာတာထဲမှာတော့ မသိန်းရင်ပဲလေ။ ဘာကိစ္စ မောင်အုန်းမြင့်ကို ထရယ်နေသလဲ”

ထန်းဖူးဇာတာတွေကို ထန်းရွက်ခြင်းလုံးလေးထဲ တယုတယ ထည့်နေရင်း အဘွားက သက်လယ်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သမီးနာမည်က သက်လယ်ကျော်ဇော၊ ပိုးကလေးနာမည်က အာကာကျော်ဇော။ အဘွားနာမည်တွေက တကယ်ရယ်ရတယ်”

“အမယ်လေးဟဲ့၊ မတတ်ပရယ်...။ အောင်ကျော်ဇောသမီးလို့ ပြောစရာကို မလိုတာပါတော်။ ညည်းအဖေလည်း ဒီလိုပဲ။ ငါ့ဘထွေး ဘုန်းကြီးပေးတဲ့နာမည်ကို ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး သူလည်း။ အဘွား ဘထွေးတော်က အသက်ပဲ တစ်ရာနားကပ်နေပြီလေ။ ဒီလိုနာမည်တွေပဲ သူပေးတော့မှာပေါ့။ မြေးတို့ အတည်ယူယူ မယူယူ ဒီနေ့သင့် နံထွန်း နာမည်တွေကလည်း မြေးတို့နာမည်ပဲ မှတ်ထားရမယ်နော်။ ဘထွေး ပျံတော်မူပြီးမှ မွေးတဲ့ ငါ့အထွေးဆုံးမြေးလေးတော့ ဒီထန်းဖူးဇာတာ မရရှာတော့ဘူး”

အဘွားငုံ့မိုးကြည့်နေသော ခြောက်လသားအရွယ် သက်လယ်၏ မောင်အငယ်ဆုံးလေး နီတာက ကြိမ်ပုခက်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်။

လက်ဖက်ရည်ပွဲပြင်ပြီးသွား၍ အဘွားက ဦးကျော်စိန်ကို ခေါ်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားတော့ နီတာပုခက် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ သက်လယ် နှင့် ပိုးလုံးက ကျန်ခဲ့သည်။ ကျောက်ပတ်တီးလက်ကို ပုခက်ပေါင်ပေါ်တင် မှီရင်း ပိုးလုံးက ပုခက်ကို တလှုပ်လှုပ် လွှဲဆော့သည်။ သက်လယ်က မောင်ငယ်၏ ကျောက်ပတ်တီးလက်ကို မထိရဲ ထိရဲ ဖွဖွကိုင်ကြည့်တော့ ပိုးလုံးက လက်ကိုတွန်းပေးရင်း ‘အခုမနာတော့ဘူး’ ဟု ပြုံးပြုံးကလေး ဆိုသည်။ ဖွေးစင်သည့် အသားအရေ၊ မျက်တောင်ရှည်ရှည် မျက်နက်ဝန်း နှင့် မျက်နှာကလေး ဝိုင်းစက်နေသော သက်လယ်၏ မောင်ငယ်သည် ပါးချိုင့်ကလေး အထင်းသားနှင့် မြင်သူတကာ ချစ်ခင်ရအောင် ချောလှသည့် ကလေးငယ်ပင်။ ကျန်ခဲ့သည့် စနေနေ့က ဆော့နေကျ ရွာလယ်ရပ် ထန်းပင်စုတွေပေါ် တက်ဆော့ကြရင်း ပိုးလုံးပြုတ်ကျခဲ့သည်။ လက်တံတောင် ဖိလျက် ပြုတ်ကျ၍ တံတောင်ဆစ် ဖြန့်မရအောင် နာလွန်းသောပိုးလုံးက ငိုမဲ့ရုံပင်ရှိသေး သက်လယ်က ကြူကြူပါအောင် အော်ငိုတော့ ပိုးလုံးမှာ ရှိုက်ရင်းပင် အသံတိတ်ရသည်။ မြို့ဆေးရုံသို့ မောင်ငယ်ကို အဖေက ကားနှင့် ခေါ်သွားတော့လည်း သက်လယ်မှာ ချော့မရအောင် ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကျော်စိန်ရယ် ကျွန်မတော့ အဲ့ဒီမြေးကလေး ခြောက်နှစ် မပြည့်မချင်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် အိပ်နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လိုက်ရင်လည်း မျက်ကလဲဆန်ပျာချည်းပဲ။ မနှစ်ကလည်း ပြေးလွှားဆော့ရင်း သူ့အဖေ ကားပျက်က ဝင်ရိုးတိုင် ဝင်တိုက်လို့ နဖူးကွဲတာ သွေးအလူးလူး။ အခုထိ အမာရွတ်က အရှင်းမပျောက်ဘူး။ ယတြာဘာညာ ချေဖို့လိုရင် လုပ်ပါဦး ရှင်”

အမေ့လက်ရာ နှပ်ဖျော်လက်ဖက်ရည်နဲ့လှိုင်နေသည့် ပရပ်ဆောင် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ဦးကျော်စိန်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံသောက်လိုက် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ ရေးခြစ်လိုက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ သက်လယ်နှင့် ပိုးလုံး က အိမ်အပေါ်ထပ်ခါးပန်းမှ အောက်ထပ်ရှိ ဦးကျော်စိန်နှင့် အဘွား စကား ပြောနေသည်ကို ဝမ်းလျားထိုး ငုံ့မိုးကြည့်နေသည်။

“အင်း တကယ်အညံ့ရှိနေတာက မွေးနံတနင်္ဂနွေသက်ရောက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ၁၃၁၆ ခုနှစ်ဖွား အောင်ကျော်ဇောဗျ။ ကလေးက ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကံမြင့်တဲ့ အဖေကို ထိမယ့် အညံ့က ကလေးကို သွားသွား ထိနေတာဆိုးတယ်။ သူတို့သားအဖ ကံဇာတာတူပုံကလည်း အတော်ထူးတယ်ပြောရမယ်။ တနင်္ဂနွေဖွားချင်းတောင် အချိန်ကြီးတဲ့ သန်းခေါင်ယံကပ်ဖွားတာချင်းလည်း တူသလို အကြွင်းတူ ပုတိဖွားဖြစ်တာပါ လာတူနေတာကိုးဗျ”

ရေနွေးလာဖြည့်ပေးရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည့် အမေမျက်နှာညို သွားသည်ကို အကင်းပါးသော ဦးကျော်စိန်က တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ ယတြာ ကျွန်တော်ပေးခဲ့မယ်။ လွယ်ပါတယ်။ အပ်ချည်လုံးတစ်လုံးနဲ့ အုန်းညွန့်လေးခက် အဲ့ ငါးခက်လုပ်လိုက်။ အဲဒါရယ် ကလေးရဲ့ ဝတ်ပြီးသား အင်္ကျီတစ်စုံရယ် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ”

ဦးကျော်စိန်စကားဆုံးသည်နှင့် သက်လယ်က ဝမ်းလျှားထိုးငုံကြည့် နေရာမှ လူးလဲထရင်း ‘အုန်းညွန့် သမီးခူးပေးမယ်’ ဟု အော်ကာ လှေကား ပေါ်မှ တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးဆင်းတော့ ပိုးလုံးကပါ နောက်က ပြေးဆင်းသည်။

“သားသား ပြေးမဆင်းနဲ့။ မမလယ်ပဲသွားပစေ။ ဒီကိုလာနဲ့”

ပိုးလုံးက အမေဆီ မသွားချင် သွားချင် ကွေ့သွားခိုက် သက်လယ် က ကတ်ကြေးတစ်လက်နှင့် ခြံခေါင်းရင်းက အုန်းပင်တန်းဆီ ပြေးသွား သည်။ တနင်္ဂနွေသား မောင်ငယ်အတွက် အဘွားလာတိုင်း ဘုရားကို အုန်းညွန့်လှူစမြဲမို့ သက်လယ်က အုန်းညွန့်တစ်ခက်ကို မည်သို့ဖြတ်ယူရ မည်ကို ကျွမ်းကျင်လှပြီ။ အုန်းညွန့်ငါးခက်သယ်ကာ သက်လယ် အိမ်ထဲ ရောက်လာတော့ ဦးကျော်စိန်သည် ပိုးလုံးအရပ်နှင့်တိုင်းကာ အပ်ချည်ဖြူ များကို ခုနစ်ခေါက်ရစ်ပြီး ဖြတ်ယူပြီးနေပြီ။ အမေ ချပေးထားသည့် ပိုးလုံး၏ အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီလေးတွေက ဦးကျော်စိန်ရှေ့မှာ။ အပ်ချည်မျှင်တွေ ရစ်ပတ် ရင်း အုန်းညွန့်ခက်တွေတိုင်ကာ ဦးကျော်စိန် တတွတ်တွတ် မန်းမှုတ်နေ သည်ကို ငေးကြည့်နေသော အမေမျက်နှာမှာ စိတ်မသက်သာဟန်အပြည့်။

“ကိုင်း... ဒီနေ့က စနေနေ့ဆိုတော့ မနက်ဖြန် သူ့မွေးရက် တနင်္ဂနွေ မနက်ပိုင်းမှာ ဒီအပ်ချည်နဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အထုပ်ထုပ်။ အုန်းညွန့်တွေချည်ပြီး ရေမျှောလိုက်ပေတော့။ ကလေးခံရမယ့် အညံ့မှန်သမျှ

ပျောက်လိမ့်မယ်ဗျား”

ဦးကျော်စိန် ပြန်သွားသည်နှင့် အဘွားကလည်း ရွာလယ်က မိတ်ဆွေအိမ် မြို့မပြန်ခင် သွားတွေ့ဦးမည်ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ အမေသည် အုန်းညွှန်ခက်နှင့် အဝတ်အစားထုပ်ကို တွေ့ကြည့်ရင်း လက်ဖက်ရည်စားပွဲ သိမ်းနေသော ဆရာမ အမာကို တိုင်တည်ဟန် ညည်းညူရှာသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အမေ့ကြောင့် တကယ်စိတ်ညစ်ပါတယ် အမာရယ်။ သူ့လိုသာ ဥပါဒါန်ဆွဲရရင် အဖေနဲ့ ဇာတာတိုက်မွေးလာသမျှ ကလေးတွေက အသက်ရှင်ခွင့်တောင် ရှိကြပါ့မလား။ အခု ပိုးကလေး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတာကလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလို့ ဆော့ကစားတတ်တဲ့ ကလေးတွေ ရနေကျ ဒဏ်ရာမျိုးတွေပဲ။ ဒီလောက်အထိ သူက ပူတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ပါ အဲဒီအပူကူးပြီး နှလုံးတုန်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါ။ အမာ စတွေ့ကတည်းက အဘွား မြို့က လာလိုက်ရင် ဒီမြေးကလေးအတွက်ပဲ ရတက်မအေး ဖြစ်လို့ချည်းပဲနော်”

ဆရာမအမာက ပိုးလုံး၏ ဆံပင်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြုံးကာ ဆိုသည်။ သက်လယ် လှမ်းအော်ခေါ်သည့် အိမ်ရှေ့ ဆီးပင်အောက် ပိုးလုံးပြေးထွက်သွားသည်ကို အမေ လိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။

“အစ်ကိုကကျ ဒါတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားတော့ အစ်ကိုရှိချိန် အမေက ရှောင်တယ်လေ။ မထွေးကပါ ကန့်ကွက်ရင်လည်း အမေ စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ကြည့်သာနေရတော့တာပဲ။ အမေပြောတာတော့ အစ်ကိုငယ်ငယ် အသက်ခြောက်နှစ်သားက မသေရုံတမည် ဖျားနာခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သားဦးကလည်း ဖြစ်တော့ အမေ့မှာ ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အဖွဲ့က အစ်ကိုနဲ့ မွေးနံတူ ဇာတာတူ မြေးကလေးအလှည့်မှာ ပြန်ပေါ်လာပုံပါပဲ အမာရယ်။ အစ်ကိုကလည်း ရပ်ရွာအလုပ်တွေများ၊ မထွေး ကလည်း ကလေးတစ်ဖက် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ မအားနိုင်ရင် သူ့မြေးကို ခေါ်သွားရမလား လုပ်နေပြီ။ နောက်ထပ်တော့ ဒီသားကလေး အနာတရ ထပ်မဖြစ်အောင် ကြည့်နေရတော့မှာပဲ”

အမေက စကားဝိုင်းအဆုံးသတ်ရင်း ပိုးလုံး၏ အင်္ကျီထုပ်ကလေးကို အဖေ မမြင်အောင် သိမ်းဆည်းထားဖို့ ပြင်သည်။

အမေ ပြောသကဲ့သို့ ရပ်ရွာအလုပ်တွေကြား အချိန်မအားနိုင်သူ အဖေသည် ခြံ၌ သုံးလေးနာရီကြာအောင် မရှိနိုင်တော့ပေ။

ဟိုအရင်က တပြန့်တပြူးကျယ်ပြောလှသည့် သက်လယ်တို့၏ မြစ်သာမြစ်ဘေး ခြံကျယ်သည်လည်း အဆောက်အအုံများစွာဖြစ်လာသည်။ သက်လယ်တို့နေသည့် နှစ်ထပ်အိမ်မသည် ကားလမ်းမှ ဝင်ဝင်ချင်း ကုန်းထိပ်တွင် တည်ရှိပြီး မြစ်စပ်ကျသည့် ခြံအနောက်ဘက် လျှိုတွင် အဖေ၏ ဆီပေပါ ခြောက်လုံးဆုံ ရေနံချက်ဖို ရှိသည်။ လျှိုမှာ မြှုပ်ထားသည့် ထင်းမီးအသုံးပြု ဆီချက်ဖိုကို သွပ်မိုးထားပြီး ဆီသန့် ဖြတ်စီးရာ ရေပိုက်များ ဆင်ထားသည့် ရေပေပါအဆင့်ဆင့်ကိုလည်း သွပ်မိုးတန်းရှည်လုပ်ထားသည်။ ရေပေပါဆယ်လုံးခန့်ကို ဖြတ်စီးလာသည့် ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်ကျရာ ဆီခံဖိုတွင် အဖေအလုပ်သမားနှစ်ယောက် အမြဲရှိတတ်သည်။ သူတို့အတွက် နေအိမ်တဲတန်းလျားသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြံအလယ်ရှိ ကြောင်လျှာပင်တန်းအောက်တွင် ဝပ်နေသည်။ သူတို့တဲတန်းလျားနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကားလမ်းကပ်လျက် ခြံအစပ်တွင် ရေနံပေပါများတင်သည့် အဖေထော်လာဂျီကားထားရာ ကားရုံရှိသည်။ ကားထည့်ရာအပြင် ခေါင်မိုးအရှည်ဆွဲ အဖီချထားသည့် ဤအဆောက်အအုံက သာယာကုန်း၏ တရားရုံးတစ်ပိုင်းပင်။ ကားရုံ၏ တစ်ဖက်ကပ်မိုးအောက်တွင် လူသုံးယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချုပ်နှောင်နိုင်သည့် ထိတ်တုံးတစ်ခုရှိသေးသည်။

ခြံ၏ တောင်ဘက် ကားဝင်ပေါက်သီးသန့်ရှိသော သရက်ပင်စုအောက်တွင် မုံရွာနယ်မှ သစ်တင်ကားအုပ်စု၏ စတည်းချစခန်းရှိသည်။ လူနေတဲသုံးလုံးနှင့် သစ်တင်ကား ငါးစီးခန့် အလှည့်ကျ ခိုနိုင်သော ဤခြံအပိုင်းကို အဖေက အခကြေးငွေယူ၍ အငှားချထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ အဖေ မိတ်ဆွေကားလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ကြားခံမိတ်ဆက်ပေးမှုနှင့် ထိုမြေလွတ်ကို အဖေက အသုံးပြုစေခြင်းသာ။ မုံရွာအလုံနယ်မှ ကားပိုင်ရှင်များက အဖေထံ ဒေသပြန်လက်ဆောင် မကြာခဏ လာပေးတတ်သည်ကလွဲလျှင် ထိုတစ်ဖက်ခြမ်းနှင့် အကူးအလူး သိပ်မရှိပေ။ သာယာကုန်းနှင့် အဖေတို့ ခြံကျယ်ကြားတွင် ရွာသစ်ချိုင်းရှိသည်။ ယခင်က အဖေခြံကျယ်တစ်ခြံသာ ရွာပြင်မှာ ထီးတည်းဖြစ်နေ၍ ခြေရင်းမြေလွတ်မှာ ကားစခန်းချဖို့ နေရာပေးခဲ့ခြင်းပင်။ သက်လယ်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်းဘက် မြေလွတ်သည် ပေနုစံရာ

နီးပါး အကျယ်ရှိပြီး၊ ပန်းဆွဲသရက်ပင်များနှင့် ငှက်ပျောပင်အုပ်ရှိသည်။ မိုးရာသီ၌ ရေတဝေဝေ ဖြတ်စီးနေသည့် ချောက်တစ်ခုက သင်္ချိုင်းမြေနှင့် ခြံမြေကို ခြားထားသည်။ သည်ဘက် သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာတော့ အဖေ့ခြံနှင့် ရွာချင်းကပ် အေးသာယာရွာအထိ ရေနံစိမ်းချက်လုပ်သော ဆီခြံများ တောက်လျှောက်ရှိလာသည်။

ကျေးလက် ကျန်းမာရေးသင်တန်းဆင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကလေး မြို့သားအဖသည် ကလေးဘဝကတည်းက သာယာကုန်းရှိ ဘကြီးအိမ်မှာ နေရင်း မြို့နှင့်ရွာ ကူးကာ အလုပ်လုပ်ရသူဖြစ်၍ သာယာကုန်းသားတစ်ပိုင်းပင်။ လူပျိုဘဝက သာယာကုန်း ဘုန်းချောင်းတံတား တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းခွင်မှာ အရပ်ပေးကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းအဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့သည်။ အမေက မူလတန်းပြဆရာမလေးအဖြစ် ရောက်လာချိန်မှာ အဖေနှင့် ဖူးစာ ဆုံခဲ့ကြခြင်းပင်။

အခုတော့ အဖေတို့ သာယာကုန်းသည် အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက်လာသော ရေနံမှော်များကြောင့် စည်ကားနေပြီ။ ဒေသပေါင်းစုံမှ အလုပ်လုပ်ကိုင်သူများ ဥဒဟို ဝင်ထွက်သွားလာစရာလည်း ဖြစ်လာသည်။ ပိုးလုံးမွေးသည့်နှစ်ကပင် အဖေက အရပ်ပေးမဲစနစ်နှင့် မြို့နယ်က ခန့်အပ်သည့် ကျေးရွာကောင်စီလူကြီး ဖြစ်လာသည်။ လူမုန်းများလှသည့် လူကြီးနေရာကို အဘွားနှင့်အမေ မနှစ်မြို့သည့်ကြားကပင် အဖေ ဆောင်ရွက်လာသည်မှာ နှစ်မနည်းတော့။ ဆွေးမျိုးဉာတိ နည်းလှသော စစ်ကိုင်းနယ်သူ အမေကတော့ တစ်ရွာလုံးနီးပါးဖြစ်သော သာယာကုန်းရှိ အဖေဝမ်းကွဲမောင်နှမများကိုသာ ဆွေမျိုးလုပ်နေရသူ။ ကျောင်းဆရာမဘဝအပြင်လည်း အထူးတလည် စိတ်ဝင်တစားမရှိတတ်သူမို့ အဖေအလုပ်များမှာ ဝင်စွက်ဖက်သည် မရှိပေ။

ကျန်ခဲ့သည့် နွေရာသီက စစ်ကိုင်းမြို့မှ အမေ၏ အစ်မ၊ သက်လယ်၏ အန်တီကြီးက အမေ့ဆီ လာလည်ရင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်လှသော ခြံ၏ တည်နေဟန်ကို မနှစ်သက်ပုံဆိုခဲ့သည်။ အန်တီကြီးသည် အိမ်ပေါ်က အဘွားအစီအမံနှင့် နတ်ရုပ်များ ကြည့်ပြီးလည်း စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေသည်။ အမေအိမ်ထောင်ကျစ အန်တီကြီး လိုက်လာစဉ်က သာယာကုန်း အနောက်ဘက်ကမ်းရွာထဲမှာ အမေတို့နေခဲ့သည်။ ဆီခြံလုပ်ငန်းအတွက်

ရွာပြင်ခြံ ဝယ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့နေကြသည်ကို အန်တီကြီးက ယခုအခေါက်မှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သင်္ချိုင်းမြေကပ်လျက်ခြံဆိုပြီး စကားမဆက်တော့ဘဲ တိတ်သွားသည့် အစ်မကြီးဖြစ်သူကို အမေက လေသံ အေးအေးနှင့် ရှင်းပြရသည်။

“သင်္ချိုင်းဆိုပေမဲ့ အထွေးတို့ အနောက်ရွာအတွက်ပဲ သုံးတာမို့ လူအသေအပျောက်လည်း သုံးလေးနှစ်ကြာတောင် မရှိတာမျိုးပါ မမကြီး ရယ်။ အစ်ကိုတို့ ဆွေမျိုးတွေ သီးသန့်ပိုင်နေရာလိုလည်း ဖြစ်နေတာပါ။ အဲဒီသင်္ချိုင်းထဲမှာတောင် ရေနံချက်ဖိုတစ်ခုရှိသေးတယ်”

သာယာကုန်းကို ရွာလယ်မှာ ဖြတ်စီးသည့် ဘုန်းချောင်းကို တည်ပြီး အနောက်ဘက်ကမ်းရွာ အရှေ့ဘက်ကမ်းရွာ ခွဲထားရာ အနောက်ရွာသည် အဖေတို့ ဆွေမျိုးစု သီးသန့်ဖြစ်နေသည်။ အရှေ့ရွာတွင် တစ်ရွာလုံးလူဦးရေ ၏ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း နေထိုင်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း စာသင်ကျောင်းများရှိ သည်။ အန်တီကြီးကတော့ အမေ့ လျှောက်လဲဟန်ကို စိတ်မကျေနပ်သေးဘဲ ဝင်စွက်ဖက်၍မရသော ညီမမိသားစုအရေးကို ပူပန်ဟန်ဆိုခဲ့သည်။

“ငါ့အမြင်တော့ ဘယ်လိုတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလဲ မသိပါဘူး အထွေးရယ်။ ညည်းပျော်နေရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ လက်ထပ်မယ်ဆိုတုန်း ကလည်း ငါ့သဘောမှ မပါခဲ့တော့ ညည်းရွေးချယ်မှုနဲ့ ညည်းပဲ။ ညည်း အစ်ကိုကြီးကလည်း ရှမ်းပြည်ဘက်အခြေချတော့ ညည်းကို လာကြည့်အား တော့မယ်မဟုတ်ဘူး။ သက်လယ်ကလေး ကြီးလာရင်တော့ စစ်ကိုင်းကို ခေါ်ထားချင်တယ်။ ငါတို့ဘက်လို ပညာနဲ့ အသက်မွေးနိုင်သူလေး ဖြစ်စေချင် တယ်”

ရောက်လာသည့်ရက် အနည်းငယ်အတွင်း သက်လယ်အပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာလှသည့် အန်တီကြီးပြန်သွားချိန် သက်လယ် ဝမ်းနည်းရပေမဲ့ ‘သမီးကို အန်တီကြီးဆီ မပို့ရဘူးနော် အမေ’ ဟု ပြောဖြစ်အောင် ပြောခဲ့သေး သည်။ အမေသည် နှစ်အကြာကြီးမတွေ့ရသည့် အစ်မဖြစ်သူနှင့် ခွဲရ၍ ဝမ်းနည်းနေသည့်ကြားက သက်လယ်အပြောကို သဘောတကျ ပြုံးရယ်လေ သည်။

“ဘာလို့လဲ။ သမီးက မြို့ကြီးမှာ မနေချင်ဘူးလား၊ ပျော်စရာသိပ် ကောင်းတာနော် အန်တီကြီးတို့မြို့က”

“ဟင့်အင်း၊ ပိုးကလေးတို့မရှိတဲ့နေရာက ဘယ်လိုလုပ် ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာလဲ အမေကလဲ”

အမေဘေးကပ်လျက် အိပ်ပျော်နေကြသည့် မောင်ငယ်ကလေးတွေ ကို ကြည့်ရင်း သက်လယ်က တိုးတိုးလေး ပြောတော့ အမေပြီးကာ သက်လယ်ပါးကလေးကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်းဆွဲသည်။

သက်လယ်ကတော့ မြို့မှ အဘွားအိမ်ထက်စာလျှင် သာယာ ကုန်းခြံမှာနေရသည်ကို သိပ်ပျော်သည်။ ခြံမျက်နှာစာ ကားလမ်းတစ်ဖက် ဘုန်းတောင်ပေါ်သို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ရွာထဲက ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း တစ်စု ခွေးတစ်အုပ်နှင့် သက်လယ် တက်ဆော့လျှင် ပိုးလုံးက တတောက် တောက် လိုက်လာတတ်စမြဲ။ တောပန်းပေါင်းစုံရူး၍ ပေရေ ညစ်ပတ်ကာ တောင်အောက်ရောက်လာကြလျှင် အဖေကားရုံမှာ ချိတ်ထားသည့် ကား တာယာ ကျွတ်လုံးများ လှိမ့်ချကာ မြစ်သာမြစ်ထဲ ခုန်ပေါက်ဆော့ကြစမြဲ။ အမေသည် ဆီချက်ဖိုတဲမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့် ကြည့်ပေးဖို့ အော်ပြောရင်း သက်လယ်တို့ ရေဆော့ချိန်ကို ကန့်သတ်ပေး တတ်သည်။ အဖေ၊ အမေ အလစ်တွင် သက်လယ်နှင့်ပိုးလုံးက ခြံရှေ့ ဘုန်းတောင်ပေါ်က စမ်းချောင်းငယ်အထိ တောတိုးဆော့တတ်ကြသည်။

သက်လယ်တို့မောင်နှမ တွဲဖက်ညီစွာ ဆော့ဖို့ အပျော်ဆုံးက စမ်းချောင်းထဲမှ ငါးဖားလောင်းလေးတွေကို ပလတ်စတစ်အိတ်ရေထည့် သယ်ကာ ခြံအနောက် မြစ်သာမြစ်ထဲ လွှတ်ကြခြင်းပင်။ သက်လယ်က ဂါဝန်ဝဲဝဲကို လက်နှင့်မကိုင်ကာ စမ်းချောင်းထဲ ခူးထောက်ထိုင်၍ ရေကြည် ကြည်မှာ ဖြတ်ပြေးတတ်သည့် ငါးဖားလောင်းတွေကို ဖမ်းတတ်ပြီး ပိုးလုံးက အမေပစ်ထားသည့် ခြင်ထောင်စကို ငါးဖားလောင်းဖမ်းရာမှာ သုံးတတ်သည်။ ပိုးလုံးဖမ်းပုံက ပိုစနစ်ကျကာ လျင်မြန်သူမို့ သေးသေးမည်းမည်း ငါးဖား လောင်းလေးတွေအပြင် ငွေရောင် ငါးပေါက်စငယ်တွေပါ ဖမ်းမိလျှင် ပိုးလုံးက ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးတတ်သည်။

“x x x တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး... ငါးလေးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတယ်... ဘာပြုလို့ လွှတ်လိုက်တယ် ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ကိုက် တယ်... အားလားလား အားလားလား x x x”

ဖမ်းမိသော ငါးသေးပေါက်စများကို ရေအိတ်နှင့်သယ်ကာ ခြံက

လူတွေ မမြင်အောင် ချုံကြိုးချုံကြားတိုးပြီး မြစ်ထဲဆင်းတိုင်း သည်သီချင်းကို ပိုးလုံး အော်အော်ဆိုတတ်၍ မကြာခဏ လူမိခံရသည်။ သည်လို သက်လယ် တို့မောင်နှမကို လှမ်းမြင်သူက ဆရာမအမာနှင့် အမေဆိုလျှင်တော့ ပြဿနာ မရှိပေ။ အမေတို့က ရယ်မောရုံအပြင် မောင်နှမနှစ်ယောက် အတွဲညီပုံကို သဘောတကျ မသိကျိုးကျွန် ပြုတတ်ကြသည်။

အဖေ လှမ်းမြင်လျှင်တော့ ‘သက်လယ် ပိုးလုံး’ ဟု အသံလုံး ကြီးကြီးဖြင့် အော်တတ်ရာ အဖေအော်သံကြားသည်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် မှာ ငါးအိတ်တွေပိုက်လျက် မြစ်ထဲ ဒိုင်ဗင်ပစ်ဆင်းကာ ‘လာပြီ..အဖေ’ ဟု အော်ရင်း ပြန်တက်ပြေးကြရသည်။ သို့ပေမဲ့ ပိုးလုံးသည် ငွေရောင်ငါး သေးတွေ ဖမ်းမိတိုင်း သည်သီချင်းကို လက်တခါခါ ခုန်ပေါက်ဆိုကာ တားမရ ဆီးမရ ပျော်တတ်စမြဲပင်။

တစ်နေ့ကုန် လွန်းထိုးဆော့လို့ရသည့် ကျောင်းပိတ်ရက် နေ့လယ် ခင်း နေမြင့်ချိန်ဆို ဆရာမ အမာက သက်လယ်နှင့်ဆော့ဖက် အတန်းတူ သူငယ်ချင်း အပုလေးကို အရိပ်ထဲခေါ် စာသင်ပေးလျှင် ကျောက်သင်ပုန်း တစ်ချပ်နှင့် ပိုးလုံးက စာလိုက်လုပ်ရင်း ပိုးလုံးပက်လက် အိပ်ပျော်သွားတတ် သည်။ သာယာကုန်းကျောင်းအတွက် ဆရာမများ အဆောင်ဆောက်ရန် ရန်ပုံငွေမရှိသေး၍ သက်လယ်တို့အိမ် အောက်ထပ်မှာ အဝေးမှ အပြောင်းကျ လာသည့် ဆရာမအမာနှင့် ဆရာမတစ်ဦးကို နေရာပေးထားသည်။ သာယာ ကုန်းနှင့် လေးမိုင်ခန့်ဝေးသည့် ကျွဲကုန်းရွာသူ ဆရာမတစ်ယောက်ကတော့ စက်ဘီးနှင့်သာ နေချင်းပြန် ကျောင်းတက်လေသည်။ အိမ်မှာ အနေအကြာ ဆုံး ဆရာမ အမာသည် သက်လယ်နှင့် ပိုးလုံးကို သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။ ပိုးလုံး ဟူသော ချစ်စနိုးအမည်ပင် ဆရာမ အမာနှင့် သက်လယ်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့သည့်အမည်။ ဆရာမအမာတို့နေသည့် အိမ်အောက်ထပ် ကြမ်းခင်း အောက်များမှာ မြေတွင်းသေးသေးလေးတွေ ဖွတူးတတ်သည့် လက်သန်း လုံးခန့် ပိုးလုံးကောင်ငယ်များရှိသည်။ ခြေချောင်းအများကြီးပါသည့် ပိုးလုံးကောင်လေးတွေကို သွားထိလိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ကိုယ်ခန္ဓာကို လုံးပစ်ကာ ငြိမ်သွားတတ်သည်ကို သက်လယ်က အလွန်သဘောကျသည်။ ဆရာမအမာက မျက်နှာကလေး ပိုင်းစက်ကာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသည့် သက်လယ်မောင်ကလေးက ပိုးလုံးကောင်လေးလိုပဲဟု ပြောသည့်နေ့ကစ

သက်လယ်က မောင်ငယ်လေးကို ပိုးလုံးကလေး ခေါ်ရင်း နာမည်တွင်ရသည် ပင်။ သက်လယ်နှင့်ဆော့ဖို့ အသက်ကွာသည့် မောင်အငယ်ဆုံး မွေးစနီတာ ရဲလေးကိုတော့ သက်လယ်က အသည်းတယားယားနှင့် ‘နီတာရဲလေး’ ခေါ်ရင်းပင် ‘နီတာ’ တွင်ရသည်။

ဆရာမများနေရပ်ပြန်တတ်သည့် နွေရာသီဆိုလျှင် အမေသည် သားသမီးတွေခေါ်ကာ အစ်မကြီးရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ သွားလည်ရန် အမြဲ ဆန္ဒရှိတတ်သည်။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် အမေတစ်ယောက်တည်း လွှတ်ဖို့ စိတ်မချသည့် အဖေက သူလိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုကာ တစ်နှစ်မျှ မရောက်နိုင် အောင် အလုပ်ပိုများနေတတ်သည်။ သာယာကုန်းတစ်ဝိုက်တွင် ရေနံမှော် များမှာ တစ်နှစ်တစ်မှော်နှုန်း တိုးလာတော့ အဖေအားနိုင်မည့်နွေရာသီကို အမေ မမျှော်တော့ပြီ။

ဘုန်းချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်ကျင်းမှော်၊ ငါးရံချောင်းမှော်နှင့် အရှေ့ဘက်ဘုန်းတောင်ပေါ်ရှိ ဝါးလွေဇွာမှော်များမှာ ရေနံထွက်အားလည်းရှိ၍ နယ်တစ်ကြောက လူများ ပြောင်းရွှေ့အလုပ်လုပ်လာကြသည်။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ရေနံမှော်ဖြတ်လမ်းပေါ်တွင် ရေနံတူးရာမှာသုံးသည့် တွင်းတူးသံပိုက် များ၊ ကွန်ကြူးပိုက်များ၊ နိုင်လွန်ကြိုးများ၊ ရေနံပေပါခွံများ တင်ဆောင်ထား သည့် ဂျစ်ကားများ၊ ထော်လာဂျီများ၊ သစ်တင်ကားများက ဥဒဟိုဝင် ထွက်သွားလာနေကြသည်။ ကလေးမြို့မှ ဖြစ်စေ၊ ကလေးဝမြို့မှ ဖြစ်စေ ထိုမှော်များသို့ သွားလိုသူများက သာယာကုန်းမှာဆင်းပြီး မှော်တွင်းသွား ဂျစ်ကားများကို စောင့်စီးကြရ၍ သာယာကုန်းလမ်းဘေးတွင် စားသောက်ဆိုင် များစွာနှင့် စည်ကားနေသည်။ မိုးရာသီဆိုလျှင် မြေသားမှော်တွင်းလမ်းက ရေလွှမ်းကာ ပျက်စီးတတ်၍ မြေတူးစက်ကားတစ်စင်းက မကြာခဏ လာရောက်လမ်းဖော်ပေးရသည်။

သာယာကုန်းရှိ အဖေ၏ ဆွေမျိုးများအပါအဝင် ရွာသူရွာသား အများစုသည် ရှေးရိုးစွဲ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်များ စွန့်ကာ ရေနံတွင်း အောင်လျှင် သူဌေးဖြစ်နိုင်မည့် မျှော်လင့်ချက်ကို ပုံ၍ လုပ်ငန်းပြောင်းကြ သည်။ ပိုင်ဆိုင်ရာ ယာမြေများကို နာနတ်စိုက်ပျိုးရေး ဇောက်ချလုပ်မည့် နယ်ဝေးလူများထံ ရောင်းချကာ ရေနံတူးလုပ်ငန်းပြောင်းကြသည်။ အလုပ် သမား ငှားခ၊ စားစရိတ်နှင့် ရေနံက မစို့မပို့သာ ခပ်ရောင်းရလျှင် ကယ်ရီဟု

ခေါ်သည့် ရေနံပုံးတွေ ထမ်းပိုးခန့် ရိက္ခာဖိုးစုပြီး ဇွဲခတ်ကြသည်။ ကျင်းသား ဟုခေါ်သည့် ရေနံတူးအလုပ်သမားများမှာ လုပ်အားခ သီးသန့်ပေးရသည့် မဟုတ်ဘဲ စရိတ်ကျေး၊ ရေနံရမှ အစုခွဲပေးရသည့် ဆွေမျိုးနီးစပ်လူငယ်များ ပင်။ ပေပါကျင်းဟုခေါ်ကြသည့် နာရီပိုင်းခပ်ရုံမျှနှင့် ပေပါချီထွက်လျှင်တော့ တင်ထားသမျှ စားစရိတ်ကြွေး ဆပ်ကြ၊ သားရှင်ပြုကြ၊ ရွှေစုကြနှင့် ရေနံခန်း သွားချိန်မှာ ဒုံရင်း၊ ဒုံရင်း ပြန်ဖြစ်ကာ မှော်သံသရာလည်နေကြသည်ပင်။ တစ်ဦးစနစ်ဦးစသော ပေပါကျင်းရချိန် အနိုင်ပိုင်းထွက် လုပ်ငန်းပြောင်းကာ အခြေကျသွားပေမဲ့ အများစုက ရေနံတွင်းအလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ကြပေ။

အဖေကတော့ တွင်းပိုင်ဘဝကို မစဉ်းစားသူ။ မမြင်ရသည့် ကံကို မယုံဟုဆိုကာ ရေနံဖို မတည်ခင်ကလည်း တောင်ပေါ်တက် ရေနံစိမ်းဝယ်ကာ မြို့နားတစ်ဝိုက် ဆီချက်ဖိုတွေက ဆင်းဝယ်သော ဆီပွဲစားများထံ တစ်ဆင့် ရောင်းချသည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်သည်။ ကျန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်ကမှ ရေနံစိမ်း ချက်သည့် ရေနံဖိုထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေ၏ လက်စွဲ ဦးလေးထွန်း ကြီးကြပ်သော ရေနံဖိုသည် အဖေ ရပ်ရွာအရေးနှင့် မည်မျှပင် အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် လည်ပတ်နေသည်ပင်။ ရေနံစိမ်းနှင့် ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်ဈေးမကွာချိန်များမှာ အဖေက ဖိုနှင့်အလုပ်သမားကို တခြားလုပ်ငန်းရှင်ထံ ဈေးပြတ်ငှားရင်း လုပ်ငန်းရပ်ထားတတ်သည်။

အဖေနှင့် ရပ်ရွာလူကြီးတချို့ပါ မှော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သည် လစဉ် ရွာပတ်လည်မှော်များမှ ရေနံတူးခွန်၊ ရေနံချက်ခွန် ကောက်ခံကာ မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ ရန်ပုံငွေသွင်းပေးရသည်။ အဖေခြံထဲမှ ကားရုံတွင် မြို့နယ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းမှ ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ရေနံမှော် ကော်မတီ ဝင် ရွာသူရွာသားများ မကြာခဏ အစည်းအဝေးထိုင်တတ်ကြသည်။

မိုးဦးကျ သောကြာတစ်ရက်က အဖေခြံထဲ၌ ယခုနှစ်တစ်ပတ် လည်အတွက် ရေနံအခွန်အခ အစည်းအဝေးပွဲရှိ၍ လူစည်နေခဲ့သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ တပ်ရေးဗိုလ်နှင့် အကြပ်နှစ်ဦးက လူအုပ်အလယ်မှာ ထိုင်ပြီး ရွာပတ်လည် မှော်သုံးမှော်မှ ကော်မတီဝင်များ၊ ရွာသူရွာသားများက ထိုင်တစ်လှည့် ရပ်တစ်လှည့်နှင့် တစ်နာရီကျော် ကြာအောင် အချီအချ စကားပြောကြသည်။

“နိုင်ငံတော်ပိုင်တဲ့ မြေကြီးနဲ့လုပ်စားရင် နိုင်ငံတော်ကို အခွန်အခ

ပေးရတာ ထုံးစံပဲ။ ဒီနယ်က ရေနံတွင်းတွေက နိုင်ငံတော်အဆင့် ထုတ်လုပ် လောက်တဲ့အထိ မဟုတ်လို့လည်း ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ လုပ်စားခွင့်ရတာ။ ကျုပ်တို့ကလည်း မတော်မတရား အခွန်တောင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ခယက ရန်ပုံငွေအတွက် သာယာကုန်းဥက္ကဋ္ဌက တာဝန်ယူပြီး လစဉ် ကောက်ခံပေး တာမှာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ ဖြစ်ဖို့ပဲ မှာချင်တယ်။ တကယ်ဆို အထက်အမိန့် မရှိဘဲ ဒါတွေ ခွင့်ပြုထားရတာ။ မာရှယ်လောထုတ်ပြီး တူးခွင့်ပိတ်လည်း မှော်နာမည်တောင် မာရှယ်လောမှော်လို့ ပေးပြီး ခင်ဗျားတို့ တက်တူးနေကြ တာပဲ မဟုတ်လား”

တပ်ရေးဗိုလ်က စားပွဲခုံကို ပုတ်ရင်း ပြောတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ငါးရံချောင်းမှော်နှင့် ကျောက်ကျင်းမှော် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးရာကျော်က ကျိုးကျိုးခွံခွံဟန်ဖြင့် စကားထောက်ဖို့ ပြင်သည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်။ အများစုက ဆီမရခင်မှာ အကြွေးတွေ သောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ အဆင်မပြေကြတော့ ဆီကလေး ခပ်ရချိန် အသက်ရှူချောင်ချင်ကြတာ ကျွန်တော်တို့ကို အရေးဆိုကြလို့ပါ။ ဆီကျင်းမပေါက်တဲ့ ကာလတွေအတွက် ထပ်ညှိပေးစေချင်တာပါ”

“ဆီရတာ မရတာမျိုးကျ ကျုပ်တို့က လိုက်ကြည့်နေနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခုသတ်မှတ်တဲ့ အခွန်ထက် ဘယ်လောက်ထိ လျော့ပေးနိုင်ဦး မလဲတော့ အထက်ကို တင်ပြပြီးရင် ကိုကျော်ဇောကို အကြောင်းကြားလိုက် မယ်”

တပ်ရေးဗိုလ်က သူ့အထက်လူကြီးတွေကို တင်ပြပေးမည်ဆိုကာ အစည်းအဝေးသိမ်း ထွက်သွားတော့ ကားရုံထဲမှာ ကျွက်ကျွက်ညံ့ကျန်ခဲ့ သည်။

“စိတ်ညစ်တာပဲဗျာ။ ဆီက မရတာကြာလို့ စရိတ်ကြေးတင် လုပ်အားရှုံးရတဲ့ကြားထဲ အခွန်က ထပ်တိုးမယ်ဆို မလွယ်ဘူး”

အရှေ့ရွာ ကျင်းပိုင်တစ်ဦးက ဖွာရာကြံနေသည့် ဆံပင်တွေကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်ရင်း ရှုံ့မဲ့ကာ ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မတူးဘဲ နေနိုင်လို့လား။ မာရှယ်လောမှော်တုန်းကလို ရင်တထိတ်ထိတ် ခိုးဝှက်တူးချင်လို့လား၊ ခေါင်းအေး ရင်အေး လုပ်စားဖို့ တော့ ထိုက်သင့်တဲ့အခွန် ပေးရမှာပဲလေ။ ဒီလိုပဲ ကြံဖန်ကြပေါ့ဗျာ”

ဦးရာကျော်က ခပ်မာမာဟန့်ရင်း လူစုခွဲဖို့ ပြင်သည်။

“ကဲ... ကဲ ကိုကျော်ဇောရေ နောက်နေ့ သတင်းတစ်ခုထူးရင် လှမ်းသာ အကြောင်းကြားလိုက်ဗျာ။ အခု တင်ပြလိုက်သလောက် အခွန် လျော့သွားရင်ကို အတော်ကျေးဇူး များနေပါပြီ”

လူစိမ်းအဝင်အထွက်များလျှင် အဟောင်းကြမ်းသော အဖေခွေး နှစ်ကောင်ကို ဆီချက်ရုံဆီ ခေါ်ထိန်းနေသော ဦးလေးထွန်းက ဦးရာကျော်တို့ အဖွဲ့ ထွက်သွားသည်နှင့် အဖေနှားရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးအောင်၊ အဆင်ပြေသွားလား”

“မှော်လုပ်သားတွေ တောင်းဆိုသလို လက်ရှိသတ်မှတ်တာထက် လျော့ဖို့ တင်ပြပေးမယ်တော့ ပြောသွားတာပဲ ကိုမောင်ထွန်းရာ။ ရပါစေ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

စက်ဘီးတွန်းကာ အဖေခြံပြင် ထွက်သွားသည်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ် မှ အသင့်စောင့်ကြည့်နေသော သက်လယ်နှင့် ပိုးလုံးက ဦးလေးထွန်းရှိရာ ကားရုံဆီ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ အဖေ၊ အမေ မရှိချိန် ဦးလေးထွန်း ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး သက်လယ်က ဘုန်းတောင်ပေါ် တက်ဆော့ချင်နေပြီ။ ဦးလေးထွန်းက စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ဖက်ရည်ပွဲသိမ်းဖို့ ပြင်စဉ်မှာ တောင်ပေါ် မှော်များမှ ရေနံပုံးသယ်လာသူတွေ ခြံထဲ ဝင်လာသည်။

“ဦးထွန်းရေ အရီးနှင်းမေ ကယ်ရီအဖွဲ့”

ရှေ့ဆုံးက ဆယ်ဂါလံ ပလတ်စတစ်ဆီပုံးကို ပုဆိုးဖြင့် ကြိုးသိုင်းကာ ကျောပိုးသယ်လာသည့် အဖေတူမဝမ်းကွဲ မအေးမြက အဖွဲ့နာမည် လှမ်း ပြောသည်။ ဦးလေးထွန်းက ကြောင်လျှာပင်အောက် ဆီပေပါတွေပေါ်က အဖွဲ့နာမည်နှင့် အမှတ်အသားကြည့်ပြီး ဆီချက်ဖို အလုပ်သမားလေးကို ဆီစောင့်ထည့်ပေးဖို့ အော်ပြောသည်။ အလုပ်သမားကောင်လေးက ပလတ် စတစ်ဆီပိုက်ကို ပုံးထဲထည့်ကာ တစ်ဖက်ပိုက်အဖျားကို ပါးစပ်နှင့်စုပ် လေချူ ပြီး ဂက်စနဲ့လွှမ်းနေသည့် ဝါဝါရွှေရွှေ ရေနံစိမ်းများကို ပေပါထဲသို့ ကဲ့ထည့် သည်။

ရေနံထည့်ပြီး သွားသူများက ကားရုံအောက်လာထိုင်ကာ လက်ဖက် ရည်ပွဲကျန် ထန်းလျက်ဘူးကို ဝေစားရင်း အမောဖြေကြသည်။ အရီးနှင်းမေ တို့လို ကယ်ရီခေါင်းဆောင်များဦးစီးကာ မှော်တွင်းမှ ဆီခြံသို့ လူအားဖြင့်

ရေနံသယ်ကြသူများမှာ ရွာခံအပျိုများနှင့် တခြားရွာများမှ လာရောက်သူ မိန်းမပျိုများ ဖြစ်သည်။ မှော်တွင်းလမ်းများ ကားဝင်ဆိုးသည့် မိုးရာသီ၌ ရေနံစိမ်းသယ်ရန် လူအားကိုသာ အများဆုံးသုံးကြသည်။ ရေနံလှယ်ပြီး သွား၍ မအေးမြတို့ ရွာထဲ ပြန်တော့ သက်လယ်တို့မောင်နှမကပါ ရွာထဲ သို့ လိုက်သွားကြဖို့ ပြင်သည်။ ဦးလေးထွန်းက ရွာထဲအထိ မသွားဘဲ အရှေ့တောင်ပေါ်သို့သာ တက်ဆော့ဖို့ ခွင့်ပြုသည်။

“သံမဏိတို့ပါခေါ်သွား။ အဝေးကြီးတော့ မသွားကြနဲ့နော်”

စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သိမ်းရင်း ဦးလေးထွန်းက ခွင့်ပေး သည်နှင့် သက်လယ်တို့မောင်နှမ တဟေးဟေး အော်ကာ ခြံနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဘုန်းတောင်ပေါ် တက်ပြေးကြသည်။ အဖေသည် အစည်းအဝေး မစခင်ကတည်းက အိမ်ပေါ်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ဖွင့်ပေးပြီး အိမ်အောက် လုံးဝဆင်းမလာဖို့၊ လူတွေ အားလုံးပြန်သည်နှင့် စိတ်ကြိုက်ဆော့ဖို့ သားနှင့် သမီးကို အပေးအယူလုပ်ထားခြင်းပင်။ သည်နှစ်မှ သူငယ်တန်းစတက်ရ သော ပိုးလုံးနှင့် ဒုတိတန်းကျောင်းသူ သက်လယ်မှာ ကျောင်းစတက်ရသည့် နေ့မှစ ဘုန်းတောင်ပေါ် တက်ဆော့ချိန် နည်းနေသည်။ သည်နေ့တော့ အမေသည်လည်း ရွာလယ်ကျောင်းမှာ မိဘဆရာအသင်း အစည်းအဝေးရှိ၍ သက်လယ်တို့ လွတ်လပ်ရေးရခြင်းပင်။

ပိုးလုံး ထန်းပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီးကတည်းက အမေ တင်းတင်း ကြပ်ကြပ် မှာထား၍ မောင်ငယ်ကို ခေါ်ပြီး အဝေးသို့ သွားဆော့လို စိတ်ထိန်းထားပေမဲ့ သက်လယ်ကြိုက်သည့် ညနေပန်းရနံ့များက သည် ရက်ပိုင်းမှာ ညနေခင်းလေသာတိုင်း အိမ်ဘက်သို့ဝေဝေလာသည်ကော။

“ဟို ကျောက်ညိုတုံးဘေးက ညနေပန်းရူးပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်ဆင်း မှာနော် ပိုးကလေး”

“မမလယ်ကလည်း တစ်ခါတလေမှ တောင်ပေါ်တက်ရတာ။ ငါး ကလေးတွေရှိတဲ့ စမ်းချောင်းဘက်အထိ သွားရအောင်”

မိုးဦးကျမှာ စိမ်းဝေနေသည့် ကြမ်းရှုရှု ကိုင်းပင်ထိုးထိုးထောင် ထောင်တွေဖယ်ကာ တောင်ပေါ်လမ်းသို့ အပြေးတက်နေသော သက်လယ် တို့ မောင်နှမကို တိုးဝှေ့ပြီး သံမဏိတို့ ခွေးနှစ်ကောင်က ရှေ့မှ ပြေးသွား သည်။

“ငါက သွားလို့ရတယ် ပိုးကလေးရဲ့။ နင့်ကို ခေါ်ပြီး တောထဲတွေ မသွားဖို့ အမေ မှာထားတယ်လေ”

“သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မမလယ်ကလည်း ကိုယ့်ခြေထောက် နဲ့ကိုယ် သွားတာပဲ”

သက်လယ်သည် မောင်ငယ်ကို ‘ပိုးကလေးက ကံနိမ့်လို့လေ’ ဟု ပြောနေကျ အဘွားစကားကို ပြောလိုက်မည်ပြင်ပြီးမှ တောထဲမှာဆိုသည့် အသိကလေးနှင့် နှုတ်ဆိတ်လိုက်သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ငြင်းရင်းခုံရင်း ပင် ကျောက်တုံးညိုဘေး တွယ်ပေါက်နေသည့် ညနေပန်းပင်နား ရောက်လာကြသည်။ လူတစ်ရပ်ခန့် ညနေပန်းပင်တွင် ဇီဝီပန်းနှင့်ဆင်သည့် ပွင့်ဖတ်စိမ်းဖန့်ဖန့် ညနေပန်းတွေ ဖွေးနေတော့ သက်လယ်က ခုန်ပေါက်ကာ ပျော်မြူးနေသည်။ ညနေသုံးနာရီကျော်စမို့ ပျံ့သင်းစပြုသည့် ညနေပန်းသည် တစ်ညနေလုံး တစ်ညလုံး မွှေးကြူကာ ကြိုင်သင်းလာတတ်ရာ အမေနှင့် ဆရာမအမာတို့ နှစ်သက်သည့် ပန်းပါပေ။ သက်လယ်သည် ကျောက်တုံးပေါ် ခဲရာခဲဆစ်တက်ပြီး လက်လှမ်းမီသမျှ ပန်းကလေးတွေ ခူးကာ အောက်သို့ ပစ်ပစ်ချသည်။ စမ်းချောင်းရှိရာ လျှိုတစ်ဖက်အစပ်ထိ ဆင်းပြေးသွားသော ခွေးနှစ်ကောင်နောက် လိုက်ချင်ဟန် တမော့မော့ဟန်ရေးပြသည့် မောင်ငယ်ကိုလည်း အော်ဟစ်တားယူရသည်။

“ပိုးကလေး..သံမဏိတို့ကို ပြန်ခေါ်လိုက်တော့။ ပန်းခူးပြီးတာနဲ့ ပြန်ဆင်းမယ်။ အမေတို့ ပြန်ရောက်ခါနီးပြီ”

ပိုးလုံးက စမ်းချောင်းစပ်အထိ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းသွားသော သံမဏိနှင့်မိုက်ခဲကို တတောက်တောက် ခေါ်အပြီးမှာ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ပြန်မဆင်းတတ်သော သက်လယ်က လျှောတိုက် ဆင်းလာရင်း တလိမ့်ကောက်ကွေးအောက်ပြုတ်ကျသည်။ အနားရောက်လာသော ခွေးနှစ်ကောင်က သက်လယ်အနား ပြေးကပ်ကာ တကွီကွီ အော်နှစ်သိမ့်ပေမဲ့ ပိုးလုံးကတော့ တံတောင်ဆစ်ပွန်းကာ ငိုမဲ့နေသည့် အစ်မဖြစ်သူကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး အော်ဟစ်ရယ်မောသည်။

“မမလယ် ကံနိမ့်သွားပြီ။ သားက ဘာမဖြစ်ဘဲ မမလယ်က ပြုတ်ကျတယ်”

သက်လယ်မှာ တံတောင်ဆစ်ဒဏ်ရာ နာနေသည့်ကြားကပင် သူ

ကြားနေကျ စကားလုံးသုံးကာ လက်စားချေသော မောင်ငယ်၏ ဉာဏ်ပြေးပုံကို သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိသည်။ လက်နာသွားသည့် သက်လယ်ကိုယ်စား ပိုးလုံးက သူ့စွပ်ကျယ် အင်္ကျီဖြန့်ကာ ညနေပန်းတွေ ပွေ့ပိုက်ထည့်သယ်ပေးရင်း ရှေ့က ဆင်းသည်။

“x x xတစ် နှစ် သုံးလေး ငါး.. ငါးလေးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတယ်... ဘာပြုလို့ လွှတ်လိုက်တယ် ကျွန်တော့်လက်ကို သူ ကိုက်တယ်x x x”

သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် တောင်ဆင်းလမ်းမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဆင်းနေသော မောင်ငယ်နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းလိုက်ဆင်းရင်း သက်လယ်က တောင်အောက်အဝေးမှာ မြင်ရသည့် အိမ်ရှိရာ ငုံ့မိုးကြည့်မိသည်။ မိုးရာသီမို့ တဟဲဟဲ မြည်သံပေးကာ ရေးစီးကြမ်းနေသော မြစ်သာမြစ်သည် အိမ်ရှိရာကမ်းပါးနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်အောင် ရေတိုးနေသည်။ ပေပါခွံအစီအရီများ အပြည့် ဆီခံတဲပတ်ချာလည်မှာ ဦးလေးထွန်းနှင့် ဆီချက်ဖိုအလုပ်သမားနှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်မကြီး ပတ်ချာလည်၌ အမေ့လက်ဖြစ် ခရမ်းရောင် အဖြူရောင် ကြယ်တာရာပန်းများနှင့် ဝါဝါထိန်ထိန် ထပ်တစ်ရာပန်းများက လေအဝေ့မှာ တနွဲ့နွဲ့ ယိမ်းနေကြသည်။

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်း သန္တာမူဖြစ်ပြီး အဖ ဦးအောင်ဘနှင့် အမိ ဒေါ်ခင်နွဲ့မူတို့မှ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ကလေးဝမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကလေးဝမြို့၊ အထက်တန်းကျောင်းမှပင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်း သမဝါယမဒေသကောလိပ်မှ စာရင်းကိုင်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးပညာဘွဲ့၊ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးဥပဒေပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး ဝါသနာပါသော ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြခံရသည့် “နှလုံးသားထက်က ကမ္ပည်းတိုင်” ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဆေးဆေး အမည်ဖြင့် ပထမဆုံးပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် အပျိုစင်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော “ထပ်တူညီ ပြန်လင်းတန်းများ” ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၉ ခုနှစ်အတွင်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို/ရှည် နှစ်ဆယ့်သုံးပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ရေးသားသော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည့် “ဖွေရှာမောရသူမယ်”ကို မဟာစာပေမှ ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ယခု “တစ်ဘဝဒဏ်ရာ” သည် စာရေးသူ၏ ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။

